

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zwolle, van 8 april 2011 in zaak nr. 11/565 in het
geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 april 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlengen afgewezen.

Bij besluit van 9 december 2010 heeft de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 april 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. G. van der Wiel, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.W.J. Sloots, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Wiel
lid van de enkelvoudige kamer

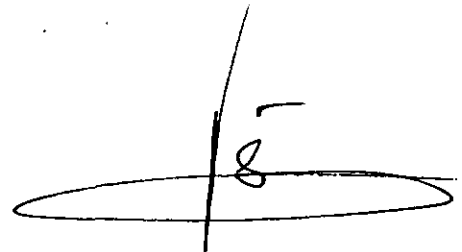
w.g. Sloots
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 juni 2011

499.

Verzonden: 27 juni 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

①

Postadres Postbus 7023, 8007 HA Zwolle

Van den Akker & Mol advocaten
t.a.v. mevrouw mr. A.P. van den Akker
Postbus 23
3800 AA AMERSFOORT

- per post en per fax 033 465 42 45 -

Bezoekadres

Zuiderzeelaan 43-51

8017 JV Zwolle

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)

(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)

Fax (038) 8886400

Internet www.ind.nl

ONTVANGEN 10 DEC. 2010

Unit
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossiernummer
V-nummer
Uw kenmerk
Betreft

Zwolle Regulier Sociaal
038-888 6741
9 december 2010
0105-09-2034

VERZONDEN 9 DEC 2010

A9275vrl - /Staat bezwaarschrift
De vreemdeling die stelt te zijn:

geboren op
nationaliteit: Sierra Leone

Geachte mevrouw Van den Akker,

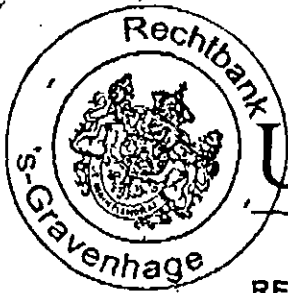
Hierbij doe ik u het origineel van mijn beschikking van heden toekomen waarbij het bezwaarschrift van betrokkene ongegrond is verklaard. Korthedshalve verwijs ik hiernaar.

Voorts doe ik u toekomen het verslag van de hoorzitting van de ambtelijke commissie.

Hoogachtend,

de Minister voor Immigratie en Asiel,
voor deze,

B.J. Schakelaar
B.J. Schakelaar
medewerker

AFSCHRIJF

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken

Registratienummer: Awb 11/565

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
volgens eigen opgave van Sierraleonse nationaliteit,
IND dossiernummer: 0105-09-2034, eiser,
gemachtigde: mr. A.P. van den Akker, advocaat te Amersfoort,

en

de minister voor Immigratie en Asiel,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. R.R. de Groot,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 april 2010 heeft verweerder de aanvraag van eiser, om verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische behandeling' afgewezen.

Het daartegen door eiser gemaakte bezwaar heeft verweerder bij besluit van 9 december 2010 ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld. De beroepsgronden zijn aangevoerd bij brief van 4 februari 2011. Verweerder heeft stukken overgelegd.

Het beroep is behandeld ter zitting van 24 maart 2011.

Eiser en zijn gemachtigde zijn, vergezeld door een tolk (engels). Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Feiten

Op 16 oktober 2009 is aan eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische behandeling' verleend. De verblijfsvergunning gold van 24 april 2008 tot 24 april 2010. Verweerder heeft de geldigheidsduur niet willen verlengen.

2.2 Wet- en regelgeving

Het afwijzingsbesluit is gegrond op artikel 3.46, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Dit artikel bepaalt dat een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met het ondergaan van een medische behandeling kan worden verleend, als Nederland naar het oordeel van verweerder het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling.

In onderdeel B8/2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals dat luidde ten tijde van het indienen van de aanvraag en voor zover nu van belang, is geregeld dat Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling in de situatie waarin:

"(...) de vreemdeling zich ten minste vijf jaar al dan niet rechtmatig in Nederland bevindt, er sprake is van medische klachten waarvan de behandeling niet in het land van herkomst of een ander land waarheen betrokkene zich kan verwijderen, kan plaatsvinden en stopzetting van de behandeling een medische noodsituatie zou veroorzaken, en de medische behandeling voor die klachten reeds ten minste één jaar plaatsvindt.

Onder medische noodsituatie wordt op grond van onderdeel B8/3.1 van de Vc 2000 verstaan:

"die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder "op korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.

2.3 Standpunten

Volgens verweerder is Nederland niet het meest aangewezen land, zoals bedoeld in artikel 3.46, eerste lid, van het Vb 2000 en onderdeel B8/2.1 van de Vc 2000, omdat niet gebleken is dat sprake is van een medische noodsituatie. Voor zover al sprake zou zijn van een medische noodsituatie, heeft verweerder aangevoerd dat eiser wel heeft gesteld dat hij de Sierra Leoneese nationaliteit heeft, maar hij dit niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat niet beoordeeld kan worden of behandeling van eiser in het land van herkomst of een ander land waarheen eiser zich kan verwijderen, kan plaatsvinden.

Eiser heeft aangevoerd dat wel degelijk sprake is van een medische noodsituatie. Ter nadere onderbouwing van zijn nationaliteit heeft eiser stukken overgelegd.

2.4 De beoordeling

Ten aanzien van de vermeende medische noodsituatie dient de rechtbank te beoordelen of verweerder, met inachtneming van de hem toekomende beoordelingsvrijheid, in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat geen sprake is van een dreigende medische noodsituatie op korte termijn en Nederland om die reden niet het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling.

Aan zijn standpunt heeft verweerder een advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) ten grondslag gelegd. In zijn (eerste) advies van 12 april 2010 heeft het BMA geen dreigende medische noodsituatie op korte termijn aangenomen. Naar aanleiding van een door eiser overgelegde verklaring van zijn behandelende psycholoog en psychiater (hierna: zijn

behandelaars), heeft het BMA een nader psychiatrisch onderzoek laten verrichten door een derde-psychiater. Op grond van zijn bevindingen heeft het BMA het advies van 12 april 2010 gehandhaafd.

Bij brief van 6 september 2010 is eiser hierover geïnformeerd. In reactie daarop heeft eiser tijdens de hoorzitting in de bezwaarfase opnieuw een verklaring overgelegd van zijn behandelaars. Zij onderschrijven de diagnose van de derde-psychiater betreffende de psychische problemen van eiser, maar niet de conclusie van het BMA dat geen sprake is van een dreigende noodsituatie op korte termijn. Volgens de behandelaars is daarvan wel sprake.

Ter nadere onderbouwing van dit standpunt heeft eiser in de beroepsfase een brief van zijn behandelaars overgelegd van 31 januari 2011, waarin zij schrijven dat eiser, met het oog op een dreigende uitzetting, concrete plannen voor suicide heeft en dat bij gedwongen terugkeer de kans op het ontstaan van een medische noodsituatie onverantwoord groot is.

De rechtbank overweegt het volgende.

De rechtbank stelt voorop dat het BMA-advies volgens vaste rechtspraak kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Als het BMA-advies op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie verschaft, met vermelding van – voor zover mogelijk en verantwoord – de bronnen, waar de informatie aan is ontleend, mag verweerder bij de besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid daarvan. Het is aan eiser om concrete aanknopingspunten aan te voeren.

In dit kader overweegt de rechtbank dat eiser en verweerder ter zitting hebben bevestigd dat de diagnose van de derde-psychiater, die aan het BMA-advies ten grondslag ligt, niet ter discussie staat. Er bestaat alleen verschil van inzicht over de vraag of sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn. De rechtbank overweegt hierover dat volgens vaste rechtspraak een (zuiver) verschil van inzicht over de conclusie die uit medische gegevens getrokken kan worden, op zichzelf niet afdoet aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies. De rechtbank verwijst bijvoorbeeld naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 4 juli 2006 (LJN-nummer: AY6851) en 24 april 2006 (LJN-nummer: AX2474). De rechtbank ziet in het standpunt van de behandelaars van eiser dan ook onvoldoende concrete aanknopingspunten om te twijfelen aan de inhoud of juistheid van het BMA-advies. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat eiser en zijn behandelaars hun standpunt naar voren hebben kunnen brengen en dit standpunt nadrukkelijk ook door de derde-psychiater en het BMA bij de oordeelsvorming en besluitvorming is betrokken.

De rechtbank ziet ook geen ander concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. De brief van de behandelaars van eiser van 31 januari 2011 heeft de rechtbank niet tot een ander oordeel gebracht, omdat het in die brief verwoorde standpunt overeenkomt met het eerder naar voren gebrachte standpunt van de behandelaars van eiser, dat wel sprake is van een medische noodsituatie, en dit standpunt bij de besluitvorming is betrokken. Dat de psychische klachten in het zicht van de uitzetting toenemen, acht de rechtbank inherent aan de uitzetting maar op zichzelf onvoldoende voor het oordeel dat sprake is van een concreet aanknopingspunt, om te twijfelen aan de inhoud of juistheid van het BMA-advies.

Awb 11/565

blad 4/4

De rechtbank komt dan ook tot de slotsom komt dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat geen sprake is van een dreigende noodsituatie op korte termijn en Nederland om die reden niet het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling.

In dit kader is niet relevant of eiser zijn vermeende nationaliteit voldoende aannemelijk heeft gemaakt, omdat vanwege het ontbreken van een medische noodsituatie niet beoordeeld hoeft te worden of behandeling van eiser in het land van herkomst of een ander land waarheen hij zich kan verwijderen, kan plaatsvinden.

De rechtbank zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

Voor veroordeling van de ene partij tot vergoeding van de proceskosten van de andere partij ziet de rechtbank geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.P.W. Esmeijer, rechter, en door hem en mr. E.G.M. ten Kate-Holsteijn als griffier ondertekend. In het openbaar uitgesproken op

08 APR 2011

Afschrift verzonden op:

08 APR 2011

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR KANTOOR
BUREAU
10-04-2011

VAN DEN AKKER & MOL ADVOCATEN

mw mr A.P. van den Akker

Joh. Bosboomstraat 23
3817 DP Amersfoortcorrespondentie:
postbus 23
3800 AA Amersfoorttelefoon 033 - 465 36 33
telefax 033 - 465 42 45Raad van State
afdeling bestuursrechtspraak
vreemdelingenzaken

fax 070 - 3651380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5 MEI 2011	
ZAAKNR.	201105230
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Amersfoort : 5 mei 2011

Uw referentie :

Zaaknummer : A9275HB

Inzake : /Staat verzoek voorlopige voorziening

Geachte heer, mevrouw,

In bovengenoemde zaak zend ik u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Zwolle, d.d. 8 april 2011.

Ik verzoek u tevens bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verweerder te verbieden cliënt uit Nederland te (laten) verwijderen totdat uw afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Ik ben door cliënt bepaaldelijk gevolmachtigd tot het indienen van dit verzoek.

Cliënt is niet in bewaring en er is nog geen uitzettingsdatum bekend. Ik ben van mening dat er toch sprake is van een spoedeisend belang in verband met de medische situatie van cliënt en zijn belang bij de voortzetting van de behandeling. Zoals aangegeven in het hoger beroepschrift zijn zijn behandelaars van mening dat er sprake is van een medische noodsituatie en is voortzetting van de behandeling noodzakelijk. Ik verwijs hierbij naar de brief van de behandelaars van het te die als bijlage 3 bij productie 2 van het hoger beroepschrift is opgenomen. Bewaring en/of uitzetting zal tot gevolg hebben dat de behandeling niet kan worden voort gezet. Cliënt heeft derhalve een spoedeisend belang bij het mogen afwachten van de beslissing op zijn hoger beroepschrift.

Het griffierecht kan worden afgeschreven van onze rekening courant.

Met vriendelijke groet,

A.P. van den Akker

VAN DEN AKKER & MOL ADVOCATEN

mw mr A.P. van den Akker

Joh. Bosboomstraat 23
3817 DP Amersfoortcorrespondentie:
postbus 23
3800 AA Amersfoorttelefoon 033 - 465 36 33
telefax 033 - 465 42 45Raad van State
afdeling bestuursrechtspraak
vreemdelingenzaken

fax 070 - 3651380

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

5 MEI 2011

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DO:

FAR:

Amersfoort 5 mei 2011

Uw referentie :

Zaaknummer : A9275HB

Inzake : /Staat

HOGER BEROEPSCHRIFT

van

geboren die de Sierraleoonse nationaliteit heeft,
die in deze zaak woonplaats kiest te Amersfoort aan de Joh. Bosboomstraat no. 23 op het kantoor
van advocaat mr A.P. van den Akker, die hierbij verklaard bepaaldelijk door haar
bovengenoemde cliënt te zijn gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger beroepschrift en als
gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging.

Appellant komen in hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
zittingsplaats Zwolle van 8 april 2011, 11/565, waarvan bijgaand een kopie wordt overgelegd.
(productie 1) In deze zaak heeft de Rechtbank het beroep tegen de beslissing van verweerder
ongegrond verklaard.

Achtergrond

Aan appellant is op 16 oktober 2009 een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd
verleend onder de beperking 'medische behandeling'. Bij beslissing d.d. 23 april 2010 is de
aanvraag tot verlenging van deze verblijfsvergunning afgewezen. Op 9 december 2010 is het
bezwaar tegen deze beslissing ongegrond verklaard en hiertegen is op beroep ingesteld. Ik

overleg hierbij een kopie van de aanvullende gronden op dit beroepschrift. (productie 2) Het beroep is behandeld op de zitting van 24 maart 2011.

Grief

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn om te twijfelen aan de inhoud of juistheid van het BMA-advies (dat er geen sprake zou zijn van een dreigende noodsituatie op korte termijn) omdat het afwijkende standpunt van de behandelaars in de oordeelsvorming is mee genomen.

Partijen verschillen niet van mening over de diagnose van de derde-psychiater, die aan het BMA-advies ten grondslag ligt maar verschillen van mening over of er sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn. De derde-psychiater heeft op verzoek van het BMA een advies uitgebracht en dat advies is ten grondslag gelegd aan het BMA-advies dat de IND heeft gevolgd.

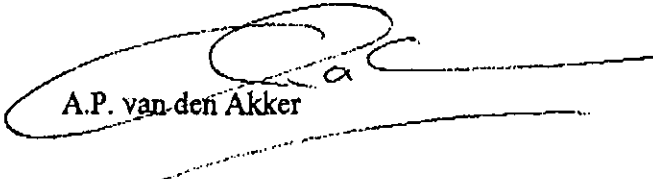
Appellant is van mening dat ten onrechte het standpunt van zijn behandelaars als niet voldoende is afgedaan om te twijfelen aan de juistheid van het BMA advies. Hij is sinds januari 2007 onafgebroken onder behandeling bij de Sinaï kliniek te Amersfoort voor zijn posttraumatische stress stoornis. De Sinaï kliniek is gespecialiseerd in de behandeling van trauma's. Aanvankelijk voor Joodse slachtoffers van de tweede wereldoorlog en thans ook voor asielzoekers, die slachtoffer zijn geweest van traumatische ervaringen in hun land van herkomst. De deskundige die de BMA heeft ingeschakeld, de heer C.J.F. Klemperman, psychiater/neuroloog is dat niet. Met deze deskundige heeft appellant een éénmalig contact gehad. De deskundige heeft in zijn rapport van 2 juli 2010 aangegeven 'dat ook bij velerlei risicofactoren de kans dat een geslaagde suïcide goed voorspeld kan worden zeer gering is'. Deze twijfel is in het BMA-advies niet mee genomen. In de brief van 31 januari 2011 (productie 3 bij de aanvullende gronden op het beroepschrift) hebben de behandelaars zeer duidelijk gesteld dat er sprake is van een onhoudbare situatie omdat appellant 'na de laatste IND berichten steeds meer gedemoraliseerd raakt, openlijk spreekt over suïcide, en daarvoor concrete plannen heeft'. Hij heeft na aandringen het touw laten zien waarmee hij dat wil doen. De medicatie is gewijzigd om cliënt tot rust te brengen en de gesprekken zijn daarop gericht.' Zij komen tot de conclusie dat de situatie rondom cliënt onverantwoord is en zijn van mening dat er een medische noodsituatie is ontstaan.

De Rechtbank heeft ten onrechte niet mee gewogen dat er sprake is van een langdurige hulpverleningsrelatie tussen appellant en zijn behandelaars (vier jaar) en dat de behandelaars zijn verbonden aan een specialistische kliniek voor traumabehandeling terwijl de deskundige slechts één gesprek heeft gehad met appellant en geen specialist is op het gebied van traumabehandeling. De IND heeft dat derhalve ten onrechte niet mee genomen in de beoordeling van het BMA-advies. Dat klemmt des te meer omdat de verlening van de verblijfsvergunning regulier voor

bepaalde tijd bij beslissing van 16 oktober 2009 door de IND werd genomen. Zijn situatie kon in januari 2010 - nog geen drie maanden na de toekenning van de verblijfsvergunning voor medische behandeling - derhalve nauwelijks zijn veranderd. Ook dat heeft de Rechtbank in de beoordeling niet mee gewogen.

Conclusie

Appellant concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en vernietiging van de bestreden uitspraak met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

A.P. van den Akker